

[Aksel Larsen.]

netop det i dem, hvorfor den danske regering kunne indtage sådanne standpunkter. Men jeg tør ikke håbe på, at forklaringen i hvert fald angående det sidste forhold vil kunne godkendes af mig, for jeg kan ikke erkende på nogen måde, at Vestberlin er et land i Vesttyskland.

Hermed vil jeg sige, at det forelagte forslag til overenskomst efter min opfattelse i mange, mange henseender er af en sådan art, at man ikke kan godkende det, og der skal i hvert fald ske ting under forhandlingerne her og ved anden behandling, som er uventede for mig, for at jeg skal kunne stemme for det foreliggende forslag til beslutning.

Lad mig tillade mig endnu en bemærkning. En del af fangerne i koncentrationslejrene, også en del af de danskere, der har været fanger i tyske koncentrationslejre, har af hensyn til lejrenes økonomi været udlejet til firmaer i Tyskland, som arbejdede for den tyske værnemagt, og som tjente betydeligt på disse fangers arbejde. Jeg ved, at der har været rejst krav om, at de pågældende tyske industrivirksomheder burde betale løn til dem, der havde været beskæftiget hos dem, og som ingen løn havde fået, fordi det var slavearbejde. Der er hidtil ikke kommet noget ud af det, men det vedrører også en del tidligere danske fanger, og jeg vil i tilslutning til, hvad jeg tidligere har spurgt om, hvad der skal forstås ved det danske forbehold i brevvekslingen, tillade mig at spørge, om man med dette forbehold tænker på at støtte kravet om regulær erstatning, en form for efterbetaling af løn til danske fanger, der har været ude for en sådan behandling.

Frode Jakobsen: Jeg er ked af, at jeg ikke kan støtte forslaget; jeg er ked af det over for den regering, som kun har villet det bedste, og jeg er ked af det over for de fangeorganisationer, som oprigtigt har troet at varetage fangernes interesser, de gestapofanger, der har lidt mere under be-

sættelsen end nogen andre. Jeg kan godt forstå, at regeringen og fangeorganisationerne er faldet for fristelsen til bare at søge at opnå så meget som muligt i penge, men jeg mener, at det er en fristelse, som de ikke burde være faldet for, at denne aftale ikke er Danmark og den danske modstandsbevægelse værdig. „Men modstandsbevægelsen er gået ind for den.“ Det var, ligesom den opfattelse spøjte bag ved noget af det, der er blevet sagt herfra.

Til det må der siges et tydeligt nej. For det første: besættelsestidens fanger repræsenterer da ikke modstandsbevægelsen, det var da heldigvis kun en brøkdel af modstandsbevægelsen, der endte som fanger. For det andet: fangeorganisationerne repræsenterer ikke uden videre fangerne, de fleste står jo ikke i nogen organisation. Og så har organisationerne oven i købet delt sig for og imod. Der er ingen, der kan tale på modstandsbevægelsens vegne. Jeg kan kun udtale min tro, og den er, at et flertal af modstandsbevægelsens folk med mig føler et ubehag ved disse forhandlingers forløb.

Der er en grund, som har tvunget mig mere end noget andet til at tage ordet, og det er den måde, sagen er blevet publiceret på, ikke af regeringen, men af dem, der har været regeringens rådgivere. Det er en fremstilling, som er egnet til at fremkalde illusioner. I gestapofangernes blad Gestapofangen skriver foreningens formand — jeg beder om formandens tilladelse til et par korte citater —:

„Erstatningsbeløbet må først og fremmest betegnes som en anerkendelse af det princip, at en stat, der forbryder sig over for enkeltpersoner i et besat land, er pligtig til at yde disse ofre eller deres efterladte erstatning.....“

På denne måde er der i virkeligheden føjet et nyt stykke til den hidtil eksisterende folkeret..... Uanset størrelsen af det beløb, der nu er afsluttet overenskomst om..... må derfor selve det forhold, at en sådan overenskomst har